

Ke vzniku a účelu publikace	8
Historický úvod (<i>Martin Hořák</i>)	9
Kapitola 1: Němečtí odpůrci nacismu (<i>Freia Andersová</i>)	18
Kapitola 2: Češi v Říšské župě Sudety (<i>Josef Bartoš, Mečislav Borák</i>)	24
Kapitola 3: Nucené nasazení, vězni a zajatci v Sudetech (<i>Květoslava Kocourková</i>)	28
Kapitola 4: Polské obyvatelstvo na Těšínsku (<i>Mečislav Borák</i>)	33
Kapitola 5: „Konečné řešení židovské otázky“ (<i>Pavla Plachá</i>)	39
Kapitola 6: Holocaust českých Romů (<i>Petr Lhotka</i>)	46
Kapitola 7: Češi v protektorátu (<i>Petr Koura</i>)	52
Kapitola 8: Češi na nucených pracích v říši (<i>Tomáš Jelínek</i>)	60
Kapitola 9: České země na sklonku války (<i>Jiří Plachý</i>)	66
Bilance: Celkový počet obětí na životech (<i>Pavel Škorpil</i>)	71
Slovníček pojmů	76
Seznam vyobrazení	78
Autorský kolektiv	80

ji odlišně vnímali. Vznikla tak skupenci různých obav a obavových momentů nebo třeba s tímto souvislých obav.

Obyvatelka a lidská práva v nacistickém Německu

Základním legislativním nástrojem nacistoví vlády, který ji umožnil krok za krokem učinit a stát demokratická ustanovení vybraných území bez ohledu na stanovisko parlamentu, se stal zákonem o zákonném (Ermächtigungsgesetz) z 24. března 1933, k podstatnému omezení politických práv a svobod občanů v Německu došlo již před jeho vydáním, a se zohledněním dvou nástupů říšského prezidenta. První nastal na ochranu lidu a státu (Verordnungen zum Schutz von Volk und Staat) a bylo vydáno 28. února 1933. Druhé, z 28. března 1933, se tývalo nařízení o zákerných úkonech proti vládě (Verordnung zur Abwehr heimtückischer Angriffe gegen die Regierung der nationalen Fronten). Nařízení na ochranu lidu a státu vyřadili ústavní články zaručující svobodu

rechtfertigung) z 26. srpna 1939 bylo namířeno proti tak zvanému uzavření hranic mezi Západem. Důsledky pro vlastní život v Německu a v celé okupované Evropě bylo nařízení o mezinárodních vztazích v oblasti rozkladového systémi (Verordnung über außerordentliche Rundfunkmaßnahmen) z 3. září 1939. Za porušení nepřátelských stanic nebo jejich masiv v nich odvyšláních mohly být uloženy vysoké tresty odnětí svobody nebo dokonce trest smrti. Nařízení k doplnění trestních předpisů na ochranu bezmocný německého národa (Verordnung zur Ergänzung der Strafvorschriften zum Schutz der Wehrkraft des Deutschen Volkes) z 25. listopadu 1939 saradilo mezi trestné činy styk s válečnými zajatci, což v takových podmínkách bylo zvláště významnou rolí v okupovaném pohraničí. Velký význam byl v období válečné nouze přidán některým projevům hospodářské kriminality. Drakonické tresty za zvláště nebezpečné přečiny často sloužily jako nástroj politické propagandy a v okupovaných zemích se stávaly základem skryté narodnostní diskriminace. Na základě nařízení proti škodčím národům (Verordnung gegen Volksschädlinge) z 5. září 1939 brozil trest smrti za ne-

* Společná redakce se dohodla na jednotný a závěrečný obsah publikace.